

תת"ע 14149/02/23 - מדינת ישראל נגד עזרא לוי, רואן שחאדה, שיר ויזר

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 14149-02-23 מדינת ישראל נ' לוי
תת"ע 10637-02-23 מדינת ישראל נ' שחאדה
תת"ע 14254-02-23 מדינת ישראל נ' ויזר

לפני	השופט אבישי קאופמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	עזרא לוי
נאשמים	רואן שחאדה שיר ויזר

החלטה

בשלושה תיקים אלה, אשר אינם קשורים, מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בהיעדר התייצבות לדיון בהתאם להוראות סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982. וזאת כאשר דבר הדואר חזר עם הודעת "לא ידוע במען".

החלטה זו מתייחסת לשלושת התיקים.

כאמור, לטענת המאשימה היא שלחה את כתב האישום בדואר רשום לכתובת הרשומה של הנאשם במרשם האוכלוסין, משם הוא חזר עם הודעת "לא ידוע במען". לפיכך, עמדה בחובה המוטלת עליה בחוק וקמה חזקת המסירה הקבועה בתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974.

לאחר ששקלתי את בקשת המאשימה, אני דוחה את הבקשה.

בהיעדר הלכה מחייבת מפי בית המשפט העליון, בתי המשפט לתעבורה נוהגים באופן שונה. אכן יש כאלה אשר קיבלו בקשות מסוג זה, אך מנגד קיימת עמדה אחרת, ואני מעדיף את הפירוש המצמצם לחזקת המסירה לפיה כאשר דבר דואר חוזר כ-"לא ידוע במען" הדבר מפריך את חזקת המסירה, וראו לדוגמא ב-המ"ש (תעבורה י-ם) 511-05-21 **ישראל מאיר קרוסקל נ' מדינת ישראל** (15.08.2021):

"לדידי אני סבור כי הציון "לא ידוע במען" די בו בכדי להפריך את חזקת המסירה, שכן בניגוד לציון "לא נדרש", בו מוטלת האחריות על אי דרישת הדואר על המבקש, הרי שכאשר צוין "לא ידוע במען" ממילא מאשרת רשות

הדואר שלא יידעה את המבקש אודות דבר הדואר, וממילא עולה שחזקת המסירה הופרכה"

כן ראו פסיקות נוספות של בתי המשפט לתעבורה לדוגמא ב-המ"ש (תעבורה מרכז) 4765-02-21 **אודי יהודה ירין נ' מדינת ישראל** (18.02.2021), ו-המ"ש (תעבורה י-ם) 3949-08-19 **אליעזר ברמן נ' מדינת ישראל** (25.04.2021)

במקרה דנן יש אף לעמוד על כך שמדובר בעבירת הזמנה לדין ולא בעבירת ברירת משפט, כך שלמעשה איננו יודעים כי הנאשם אף יודע על ההליך ולא הוא יזם אותו מכאן שיש להקפיד אף יותר על מסירה כדין.

המאשימה הפנתה למספר החלטות בהקשר, אך לא מצאתי אותם תואמים את המצב שלפניי. כך למשל בע"פ 6920/07 **אורי חסון נ' מדינת ישראל** (04.09.2007), המערער קיבל זימון למשפט, ביקש למצוא לעצמו סנגור לייצוג ולאחר מכן לא התייצב לדין ובהתאם הורשע בהיעדר נוכחות. המערער מסר כתובת למשלוח דברי דואר ולכן נקבע שעליו האחריות לוודא את המסירה. אין זה דומה כלל מקרה דנן כשאיננו יודעים אם דברי הדואר הגיעו לכתובת הנכונה של הנאשמים.

גם פסק הדין בעפ"ת (מחוזי חי') 50876-08-15 **ליאון נכבאר נ' מדינת ישראל** (18.10.2015) לא רלוונטי לעניינינו. דבר הדואר שם חזר עם הודעת "לא נדרש", והדבר שונה מהותית מהמצב בו דבר דואר חוזר עם הודעת "לא ידוע במען".

אשר על כן, לא מצאתי מקום לשינוי עמדתי לפיה אין אפשרות לדון נאשם בעבירה של "הזמנה לדין", כאשר חזקת המסירה נסתרת בידי אישור הדואר עצמו אשר מעיד כי ההזמנה לא נמסרה.

המאשימה תפעל לאיתור הנאשמים ותמסור הודעה על כתובת עדכנית, או בקשה לביצוע מסירה אישית, בתוך 30 יום, שאחרת לא יהיה מנוס מהתליית ההליכים.

ניתנה היום, כ"ז אדר א' תשפ"ד, 07 מרץ 2024.